

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Quod animæ humanæ inter cæteras creaturas ab initio non sint creatæ.
Cap. i.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

Quod districtus iudex ad iudicium veniens peccatorē videat, vt feriat, non vt saluet. ciii.

Quod Deus ad iudicium veniat ad feriendum videns, & ad saluandum non videns. cv.

Quod in die iudicii duo ordines ī quatuor diuidātur. cvi.

Quod liber vitæ sit ipsa visio aduenientis iudicis: quia quicquid quis fecerat, ipso viso statim intelliget. cvii.

De gloria sanctorum post iudicium. cviii.

Quod finito iudicio incipiat esse seculū nouum, &c. cix.

Contra eos qui dicunt, si post factum iudicium erit cōflagratio mundi, vbi tunc esse potuerint sancti, qui nō contingantur flamma incendii. cx.

Indicis Capitulorum FINIS.

D. Burchardi

ECCLESIAE VVORMACIENSIS
Episcopi, de Contemplatione,
Decretorum Liber XX.

ARGVMENTVM LIBRI.

Liber hic Speculator vocatur. Seculatur enim de prouidentia & prædestinatione diuina, & de aduētū Antichristi, de eius operib⁹, de resurrectione, de die iudicii, de infernalibus pœnis, de fœlicitate perpetuæ vitæ.

Quod animæ humanæ inter cæteras creaturas ab initio non sint creatæ. Caput I.

Nimas hominum non esse dicimus ab initio *August.*
inter cæteras intellectuales naturas, nec fecit.

A mel creatas, vt Origenes fingit: neq; cū corporibus per coitum seminari, sicut Luciferiani & Cyrillus, & aliqui Latinorū præsumen-

QQ iii

D. BURCHARDI EPIS. VVORMAC.

tes affirmant, quasi naturæ consequentia seruiente: Sed dicimus corpus tantum per coniugii copulam seminari, nec verò iudicio coagulari in vulua, & fingi, atq; formari. Formato iam corpore, animam creari, & infundi, vt viuat in utero homo ex animâ constans, & corpore, egrediatuq; viuus ex utero, plenus substantia. Creationem verò animæ, solùm creatorem omnium nosse.

Quòd due animæ non sint in vno homine, vt quidam dicunt, sed vna tantum. Cap. II.

August. **N**ON duas animas esse dicimus in vno homine, sicut quidam Iacob, & alii Syrorum disputatores scribunt, vt vna anima sit de qua animeretur corp⁹, & immixta sit sanguini, & altera spiritalis, quæ rationem ministrat: sed dicimus vnâ esse eandemq; animâ in homine, quæ & corpus sua societate viuificet, & semetipsam sua ratione disponat, habens in se libertatem arbitrii, vt in sua substantia eligat cogitationem quam vult.

Quòd solus homo habeat animam substantiuam. Caput III.

Idem. **S**olum hominem credimus habere animam substantiuam, ex qua corpus viuat, & rationem suam, & ingenium viuaciter tenet. Neque cum corpore moritur, sicut Arrius asserit, neq; post modicum interuallum, sicut Zenon, qui substantialiter viuat.

Vt pecudum animæ cum carnis morte fiantur. Caput IIII.

Idem. **P**ecudum animæ non sunt substantiue sed cum ipsa carnis viuacitate nascuntur, & cum carnis morte finiuntur. Et ideo nec ratione reguntur, sicut Plato & Alexander putant: sed ad omnia naturæ incitamenta ducuntur.

Quòd anima humana non cum carne moriatur. Cap. V.

Idem. **A**nima humana non cum carne moritur: quia non carnis, vt superius diximus, semen est, sed formato iudicio corporis Dei iudicio corpore, dicimus eam creari, & infundi, vt viuat homo intus in utero, & sic natiuitate procedat in mundo.